

MOLLY FADER

MCAVOY-
ÕDEDE
SALADUSTE
RAAMAT

ROMAAN

Originaali tiitel:
Molly Fader
The McAvoy Sisters Book of Secrets
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Molly Fader
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03378120
ISBN 978-9949-82-558-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Emale ja isale... jah, isa, seda sa võid lugeda.

Esimene peatükk

Mai 2018

Delia

Delia Collins ei olnud oma rõõmu üle uhke. See oli kohatu, ta sai sellest aru. Ja ausalt öeldes ei osanud ta öelda, kust see üldse tuli. Milline kohutav emaduse allikas andis põhjust selliseks rõõmuks, kui ta tabas oma teismelise tütre lubatust hiljem koju hiilimas?

Kui ta oleks teistsugune ema, oleks ta mures. Või vihane. Tunneks end koguni süüdi.

Ja Delia oligi vihane, mures ja tundis end süüdi (see pidi osaliselt tema süü olema – tema ja Dani –, nad olid liiga leebed, liiga andestavad, lasid tütre lapsena liiga kaua nende voodis magada – midagi sellist). Aga kusagil tema sisikonna ja pea vahel muutusid viha, mure ja süütunne hoopis... elevuseks. Delia ja Dan olid tütrele öelnud, et usaldavad teda. Et see oli – ja seekord tõsiselt – tema viimane võimalus. Brin oli lubanud, et ei jää hiljaks.

Ja Brin oli asja ära rikkunud.

Dan tuli jalgu järel vedades tuppa, silmad verd täis valgunud, tema magamaminekuaeg oli ammu möödas ja Delia tundis Cleveland Brownsi pidžaamapükstes mehe vastu ootamatut hellusepuhangut.

„Mine magama,“ ütles Delia mehele samal ajal, kui ta vana sinist kiiktooli üle vaiba tiris.

„Mida sa teha kavatsed?“

„Ei midagi. Tegelikult, kas sa...?“ Tool jäi diivanilaua serva taha kinni ja Delia ei saanud seda sealt lahti.

Dan sirutas käe ja tõmbas tooli vabaks, Delia oleks peaaegu kukkunud. „Ettevaatlikult,“ ütles Dan ja sirutas naisele käe.

„Kui Brin uksest sisse astub, näeb ta esimese asjana mind.“ Delia vaatas kella. „Pool tundi hiljaks jäänud.“

„Kas sa helistasid talle mobiilile?“ küsis mees.

„Jah. Ta ei vastanud. Aga ta saatis sõnumi, et jõuab varsti koju.“

Brin oli sõnumi saatnud, sest ta oli joonud, ja teadis, et Delia saaks sellest aru.

Delia pörkas eelmisel päeval Hiigelkotka toidupoe juures Jenny emaga kokku ja too oli loobunud katsetest Jennyt ohjes hoida.

Ta on nagunii kogu aeg minu peale vihane, oli Jenny ema öelnud. Miks asja hullemaks teha?

Vali oma lahinguid, oli ta öelnud.

Aga mis siis, kui Delia valib vale lahingu?

„Millal see oli?“

„Kümme minutit tagasi.“

„Kas sa... peaksid seda nii palju nautima?“ küsis Dan.

Ilmselt mitte. Aga Delia oli teismelise ja rinnalapse menopausieelne ema. *Nauding* oli sootuks kummalise tähenduse omandanud.

„Mis plaan sul on?“

„Plaan?“

„Ta astub sisse ja mis edasi?“

„Dan, ma saan sellega hakkama. Mine lihtsalt voodisse.“

„Kavatsed karjuma hakata?“

„Ei.“ *Ilmselt küll.*

„Ma olen sinu pärast mures,“ ütles Dan.

„Minu?“ Dan oli stressis. Ilmselgelt. Tema ilmumine elutuppa tööpäeva õhtul pärast kella kümnet reetis, et tema peas oli midagi toimumas.

„Tita, Brini, poe ja sinu emaga...“

Delia istus kiiktooli, mis nüüd seisis sobivalt välisukse ees. „Minuga on kõik korras.“

Mehe vaikimine näis viitavat, et ta ei olnud sellega nõus.

Välisuku paiskus lahti, Brin astus sisse ja katkestas vestluse. Brin, tema kaunis tütar, suunas pilgu Delialt Danile ja siis uuesti Deliale.

Siis kaardus tema huul täiesti uuel ja hävitaval moel.

„Mis on? Te passisite üleval, et minu peale karjuda?“

Delia särasilmne laps, kes oli kunagi maganud ema kaisus kõveras nagu küsimärk, oli muutunud selleks teismeliseks. Pahur ja unine, jalas liiga napid lühikesed püksid.

Aeg kaardus nagu lehvik ja Deliat jahmatas – järjekordselt –, kui väga Brin nüüd Lindyga sarnanes. See oli hämmastav. Nad olid identsed, ainult riided olid erinevad. Oli tunne, nagu oleks majas elanud kummitus.

Lindy. Delia polnud ikka veel õele helistanud, et emast rääkida. Ta lihtsalt ei teadnud, kuidas õele sellest rääkida.

Paari viimase kuu jooksul oli ta lugematuid kordi köögilaua taga istunud, telefon peos.

Üks sõrmeliigutus ja Lindy tuleks tagasi. Delia teadis seda.

Aga mis edasi?

Lindy oli olnud metsik McAvoy-õde, riskis oma maine ja tulevikuga, ja viimaks läks ta minema ning murdis Delia südame.

Ainus, mida Delia siimilmas soovis, oli takistada Brini sedasama tegemast.

Meredith

Pühapäeval puges järv Meredith McAvoye pähe.

Ta teadis, et on pühapäev, sest ta oli tagumisel verandal istunud, ristsõna lahendanud, kollasetriibuline kass tema kõrval, kui ta võrkukse paugatust kuulis. Tema esimene mõte oli, et see on William. See ei olnud tõsi. Williami neelas järv aastaid tagasi.

Sellest hoolimata pööras Meredith ringi, süda valjusti tagumas. See lootus ei kadunud kunagi päriselt. See oli ustav koer, istus iga päev tema jalge ees, ootas võimalust kett katki tõmmata.

Järgmine asi, mida ta mäletas, oli see, et ta ärkas haiglas, tütar Delia valvas teda, nagu oleks Meredith laevahuku üle elanud.

„Sa oled terve,“ ütles tema noorem tütar, nagu oleks see käsk. Ja seda käsku üritas Meredith täita nii hästi, kui suutis. Sest Meredith McAvoy ei olnud kellelegi koormaks. Mitte Deliale. Mitte kellelegi.

Ja oli päevi, mil ta oli terve, järv tema peas oli vaikne ja sile. Rahulik. Maailm oli tuttav. Päikese käes halliks tõmbunud vana sinine maja oli tema kodu. Nurga peal elas Gwen, kes oma aia üle kastas, ja Meredithi kõrvalmajas elas Mike Porter, kes terve talve tema jalgteed lumest puhtaks lükkas. Tema elu. Tema lein. Kujutletav lootusekoer tema kõrval. Kõik see oli tema oma, nagu olema pidigi.

Aga teistel päevadel tõsis Erie järvel torm, luited liikusid, ja Meredith ei teadnud, mis on tõeline. Ta ei teadnud, kus tema William on. Või miks tema Lindy oli ära läinud. Tal olid ainult saladused, mille ta oli alla neelanud, ja Meredith kartis, et kui ta suu lahti teeb, lendavad need kõik välja nagu nahkhiired videvikus.

„Proua McAvoy?“

Ta oli selle Delia palgatud lapsehoidja, selle Tiffany, pärast lõunat haneks tõmmanud. Meredith pidi lõunauinakut tegema nagu mingi mudilane, aga kui Tiffany tagumisele verandale istuma läks, oli Meredith uksest välja lipsanud.

Kiiruga põgenedes oli ta kübarata välja tulnud ja päike kõrvetas pealage. Tegelikult oli see Williami kaabu. Serv oli soolast ja higist valge ning teinekord puudutas Meredith seda keelega lihtsalt selleks, et jälle mehe maitset tunda.

„Proua McAvoy?“

Pea nüüd, mina olen proua McAvoy.

Meredith peatus ja tema kõrval kõndis Garrett Singh.

Kui kaua ta on siin olnud?

Mehe saabas tabas kruusakivikest ja löi selle klõpsuga kitsalt maaribalt järve. Selles kohas oli Erie endiselt madal. Liiv oli nagu savi. Vesi oli tuuletu ilmaga erksat sinirohelist värvi.

„Garrett,“ ütles Meredith ja hakkas edasi kõndima. *Lobisemiseks pole aega.* Meredithi peopesa higistas, ta võttis raketipüstoli teise kätte. „Kui sa Lindyt otsid, siis teda ei ole siin.“

„Ma ei otsi Lindyt, proua McAvoy.“ Mees kõndis tema kõrval edasi.

„Küllap on nii kõige parem,“ ütles Meredith mehele. „Ma armastan seda tüdrukut, aga ta on heade poiste vastu karm.“

Kui William veel siin oleks, ei pruugiks see tõsi olla. Võib-olla ei oleks Lindy nii metsik, aga Meredith oli ükski ja andis oma parima.

„Kas ma võin küsida, kuhu te lähete?“

„See on ju ilmselge, eks ole?“ Neem ulatus ainult Fulbrightide majani.

Mees naeratas. „Küllap on see tõsi.“

„Oi ei, poiss.“ Meredith vehkis raketipüstoliga tema suunas. „Hoi seda naeratust kellegi omavanuse jaoks.“

Naeratus kadus välgukiirusel. „Kas ma tohin küsida, mida te selle püstoliga teete?“

Ma pean ju midagi tegema, üks ole? Sa ei saa arvata, et ma istun kodus ega tee midagi. Mitte siis, kui tema on seal väljas.

Meredith kavatses just kõigest rääkida, tal oli tegelikult hea meel, et mees seal on, kui tal peaks abi vaja olema, aga siis läksid nad läbi viimase kurvi ja nende ette kerkis Fulbrightide maja.

Ja see ei näinud sugugi nii välja, nagu oleks pidanud. See ei olnud säravvalge puitnikerduste ja rubiinpunase uksega uhke häärber. Aed – Fulbrightide uhkus – oli metsistunud ja täis tüütut pilliroogu, mis aia vallutas, kui sellele tähelepanu ei pööra.

Ja Garrett, ta kandis vormi. Mitte keskkooli lakrossisärki, mida Meredith mäletas, aga midagi uut. Midagi...

Ta on politseiülem Garrett Singh. Mitte see keskkoolipoisist kutsikas, kes Lindy sabas käis.

Nii lihtsalt rahunesid lained ja vesi muutus liikumatuks.

„Proua McAvoy, on teil abi vaja?“ küsis Garrett.

Varem polnud Meredith McAvoy kunagi abi vajanud ja nüüd oli majas juba see Tiffany, meditsiiniõe vormis lapschoidja.

„Kas soovite, et ma helistan teie tütrele?“

Meredith tahtis, et Garrett helistaks tema abikaasale. Rohkem kui ta öelda oskas, tahtis ta oma Williamit. William teaks, mida teha.

Meredith pani silmad kinni. See oli uutmoodi väsimus. Varem jaksas ta tundide kaupa paadiga sõita, tagasi tulla, poe kinni panna, koju minna ja tüdrukutele õhtusööki teha ning veel verandal paar partiid kaarte mängida. Tä tegi seda iga päev, aastaid, selle peale eriti mõtlematagi. Päevad olid lihtsalt päevad. Töö lihtsalt töö.

Aga nüüd nõudsid tema kondid puhkust. *Kui kaua ma olen kõndinud?*

„Lindy teab, mida teha,“ ütles ta lõpuks.

„Proua McAvoy, Lindy ei ela enam siin,“ ütles Garrett. „Ma võin Deliale helistada.“

Delia pea hüppaks kohe õlgadelt maha ja seda polnud kellelgi vaja. Meredith oli sellele tüdrukule piisavalt muret teinud.

Talle meenus, et tal oli püksitaskus mobiiltelefon. Delia oli nõudnud, et tal peab mobiiltelefon olema, mis tundus naerväärne.

Kunagi rääkisid Meredith ja Lindy iga nädal, aga sellest oli hulk aega möödas. Aeg oli viimasel ajal libedaks kalaks muutunud, aga Lindy oli lubanud koju tulla, kui Meredithil teda vaja on. Ükskõik, mida Delia sellest arvab. Ja Meredith tahtis tütart väga koju. Igatses tema järele ja tundis temast nii suurt puudust, et see oli nagu kivi tema kõhus.

Aga Meredith polnud varem kunagi Lindyt *vajanud*.

Meredith võttis telefoni. „Helista Lindyle.“